

сина, сега си изкупуватъ грѣховетъ въ тъмницитъ на далечния Монферато . . .

Разбунтувани войводи . . . Латински войски въ Търновъ . . . — се блъскаха въ бурна превара чуднитъ слова въ ума на Мария.

Борилъ бѣ окончателно изгубенъ . . .

Този позоръ, този несполучливъ походъ бѣха напълно провалили и последната му надежда да се закрепни. Днесъ го поддържаха на престола единствено латинскитъ войски. А това бѣ вече начало на края.

Тя се разтича, плесна съ рѣце, зарѣча веднага да се сложи обилна трапеза, заповѣда да се приготвятъ любимитъ ястия на императора, който като всѣки фрѣзецъ обичаше много свинското месо, супитъ и сиренето. И бѣзъ това оставаха само още нѣколко дни до Великитъ гѣсти.

Чакъ на трапезата, когато се събра цѣлото семейство, императорътъ леко се разведри. Той погледна усмихнатъ къмъ сестриницата си и каза:

— За Иоланта се явиха два знатни жениха . . . Двама крале. Да видимъ кого ще си избере . . .

Хубавата мома почервенѣ и сведе очи надолу.

— Асенъ Борилъ и Андрея венгерски . . .

Императрицата престана да яде. Гласътъ ѝ леко треперѣше, когато тя каза решително твърдо:

— За Борилъ и дума не може да става. Азъ го познавамъ твърде добре, за да допусна нѣкога Иоланта да попадне въ подобни рѣце.

Момата погледна съ благодарностъ къмъ вуйна си.

— Тогава остава Андрея II . . . — каза замислено Евстахий — Ала нѣма още половинъ година откакъ съзаклятници боляри убиха кралица Гертрудъ . . . И Венгрия е неспокойна, опасна страна.

Анри се навѣси. Така бѣше. Обаче новиятъ съюзъ, който той замисляше съ Андрея противъ сърбитъ, не му позволяваше да откаже.

Защото Анри бѣ непоколебимо решилъ да отмъсти за нанесения срамъ.